

அரசியல் சிந்தனை நூல்வரிசை - 13

**“கழுத்தமிழர் அரசியல்
வரலாற்றின் வளர்ச்சிக்கட்டங்கள்”**

சி.ஆ.போதிலிங்கம்

வெளியீடு
சமூகவிஞ்ஞான ஆய்வு மையம்

முன்னுரை

சமூக விஞ்ஞான ஆய்வு மையம் மாதந் தோறும் வெளியிடும் அரசியல் சிந்தனை நூல்வரிசையில் 13வது நூலாக சி.அ.யோதிலிங்கம் எழுதிய “ஸமத்தமிழர் அரசியல் வரலாற்றின் வளர்ச்சிக்கட்டங்கள்” என்ற இச் சிறுநூல் வெளிவருகின்றது. தமிழ் இன அரசியல் ஆரம்பிக்கப்பட்டு 100வது வருடம் வரப்போகின்ற இன்றைய சூழலில் கடந்த கால வரலாற்றைப் பரிசீலித்து பார்ப்பதற்கும் புதிய மூலோபாயங்கள், தந்திரோபாயங்களை வகுத்துக் கொள்வதற்கும் இந்நூல் பெரிதும் உதவும் என்று நம்புகின்றோம்.

1921 ஆம் ஆண்டு சேர்.பொன்.அருணாசலம் இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸை விட்டு வெளியேறி தமிழர் மகாஜன சபை ஆரம்பித்தாரோ அன்றிலிருந்தே தமிழ் இன அரசியல் ஆரம்பித்து விட்டது எனலாம். 2020ம் ஆண்டு வரும் போது தமிழ் இன அரசியலின் 100வது வருடமும் வந்து விடும். ஆரம்பத்தில் சமவாய்ப்புக்களைக் கோரிய தமிழ் இன அரசியல் 1949இலிருந்து தமிழ்த் தேசிய அரசியலாக மாறி பின்னர் 1968 இல் இருந்து ஆயுதப் போராட்ட அரசியலாக வளர்ந்தது. 2009ம் ஆண்டு ஆயுதப் போராட்டம் மௌனிக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து இன்று சர்வதேச அரசியலை வெற்றி கொள்ளும் இராஜதந்திர அரசியலாக பரிணமித்துள்ளது.

இந்த வரலாற்றை மீளாய்வு செய்து தமிழ் அரசியலின் செல் நெறியை செழுமைப்படுத்த வேண்டிய கட்டாயம் இன்று ஏற்பட்டிருக்கின்றது. தமிழ் அரசியலின் தொடக்கமும் வளர்ச்சியும் தெரியாமல் இந்த செழுமைப் படுத்தல்களை வெற்றிகரமாக மேற்கொள்ள முடியாது. வரலாறு ஆய்வாளர்களைப் பொறுத்தவரை ஒரு நாலகம்

மட்டுமல்ல. பரிசோதனைக் கூடமும் கூட. தமிழ் மக்கள் சம வாய்ப்பு சமஸ்தி, தமிழீழம் என்கின்ற அரசியல், நிலைப் பாடுகளை வரலாற்றில் பரீட்சித்து பார்த்திருக்கின்றனர். உலகமே வியக்கக் கூடிய ஆயுதப் போராட்டத்தையும் நடாத்திக் காட்டியிருக்கின்றனர். இதற்காக மூன்று லட்சம் வரையான மனித உயிர்களை இழந்திருக்கின்றனர். விலைபோகாமை, ஒப்பற்ற தியாகம் என்கின்ற விழுமியங்களும் தமிழ் மண்ணில் விதைக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆயுதப் போராட்டத்தில் உச்ச சாதனையைக் காட்டிய நாம் அரசியல் போராட்டத்திலும் உச்ச நிலையைக் காட்ட வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருக்கிறோம். தமிழ் மக்கள் அரசியல் நியாயப்பாடுகளை புலமை நிலையில் தொகுத்து தாயக மட்டத்திலும் சர்வதேச மட்டத்திலும் பேசு பொருளாக்காமல் இந்த உச்ச நிலையை அடைந்து கொள்ள முடியாது.

இந்தச் செல்நெறியில் இச் சிறுநாலும் பங்களிப்பை வழங்கும் என நம்புகின்றோம்.

வாசகர்கள் முன்னைய நூல்களுக்கு தந்த ஆதரவினைப் போல இந்நாலுக்கும் தருமாறு தாழ்மையாக வேண்டுகின்றோம்.

நன்றி

சமூக விஞ்ஞான ஆய்வுமையைம்,
28, செம்மணி, வீதி,
நல்லூர்,
யாழ்ப்பாணம்.

லங்கைத்தீவு மிக நீண்டகாலம் மேற்குத் தேச வல்லரசுகளின் ஆட்சிக்கு உட்பட்ட நாடாக விளங்கியது. 1605 தொடக்கம் 1658 வரை போர்த்துக்கேயரும் 1658 தொடக்கம் 1796 வரை ஒல்லாந்தரும் 1796 தொடக்கம் 1948 வரை ஆங்கிலேயரும் ஆட்சி செய்தனர். போர்த்துக்கேயரும் ஒல்லாந்தரும் இலங்கையின் சட்டம், சமயம், போன்ற துறைகளில் மாற்றங்களைச் செய்தார்களே தவிர அரசியல் பொருளாதார விடயங்களில் பெரிய மாற்றங்களைச் செய்யவில்லை. இது விடயத்தில் மாற்றங்களைச் செய்தவர்கள் ஆங்கிலேயர்களேயாவர். ஆங்கிலேயர்கள் அரசியல் ரீதியாக பிரித்தானியாவில் நிலவிய தாரண்மை ஜனநாயக அரசியலை இங்கும் அறிமுகப்படுத்தியதோடு பாரிய முதலீட்டுடன் கூடிய முதலாளித் துவப் பொருளாதாரமான பெருந்தோட்டத்துறையும் அறிமுகப்படுத்தினர். இலங்கையில் நிலவும் தற்போதய நெருக்கடிகளுக்கான ஊற்று ஆங்கிலேயரேயாவர்.

அரசியல் ரீதியில் பிரித்தானியர் செய்த முக்கிய மாற்றங்களி லொன்று அரசியல் யாப்பு ரீதியான ஆட்சியாகும். ஆரம்பத்தில் இவை அரசியல் யாப்பு என அழைக்கப்படவில்லை. அரசியல் சீர்திருத் தங்கள் என்றே அழைக்கப்பட்டன. பொன்ற அரசியல் யாப்புக்காலத் திலிருந்தே யாப்பு என்ற சொல் வழக்கத்திற்கு வந்தது. இந்த அரசியல் சீர்திருத்தங்களினுடாகவும், அரசியல் யாப்புகளினுடாகவுமே பிரித்தானியர்களின் கைகளிலிருந்த அதிகாரங்கள் இலங்கையர்களின் கைகளுக்கு மாற்றப்பட்டன. இந்த அதிகார மாற்றம் பெரும்பான்மை ஜனநாயகத்தின் அடிப்படையில் ஒற்றையாட்சிக் கட்டமைப்புக்கு வழங்கப்பட்டமையினால் ஆட்சி அதிகாரக் கட்டமைப்பிலிருந்து தமிழ் மக்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வெளியேற்றப்பட்டனர். கோல்புறாக் அரசியல் சீர்திருத்தத்திலிருந்து ஆரம்பமான இவ்வெளியேற்றம் 1972 ஆம் ஆண்டு அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட முதலாவது குடியரசு யாப்பின் அறிமுகத்துடன் முழுமை பெற்றது. இலங்கையின் அரசு அதிகாரக் கட்டமைப்பிலிருந்து தமிழர்கள் முழுமையாகவே தூக்கி ஏறியப் பட்டனர்.

மறுபக்கத்தில் தமிழர் அரசியல் போராட்டத்தின் வரலாறும் கோல்புறுக் அரசியல் சீர்திருத்த காலத்திலிருந்தே ஆரம்பமாகின்றது. அது பல்வேறு காலகட்டங்களாக வளர்ச்சியடைந்து வந்தன. அதனை பின்வரும் காலகட்டங்களாக பிரிக்கலாம்.

1. 1833 - 1921 வரையான காலகட்டம்
2. 1921 - 1949 வரையான காலகட்டம்
3. 1949 - 1968 வரையான காலகட்டம்
4. 1968 - 2009 வரையான காலகட்டம்
5. 2009 க்கு பின்னரான காலகட்டம்

1833 - 1921 வரையான காலகட்டம்

இலங்கையில் நவீன அரசுருவாக்கம் என்பது கோல்புறுக் அரசியல் சீர்திருத்தத்துடன்யே ஆரம்பமாகின்றது. பிரத்தானியர்கள் தங்கள் ஆட்சி அதிகார வசதிகளுக்காக பெரியளவிற்கு தொடர்புபடாத தனித்தன்மை வாய்ந்த ஆட்சி மரபுகளைக் கொண்ட பிரதேசங்களை எல்லாம் ஒரே நிர்வாகத்தின் கீழ் கொண்டுவேந்தார்கள். இவ்வாறுதான் வடகிழக்கு மாகாணங்களும் ஏனைய மாகாணங்களுடன் இணைக்கப் பட்டு ஒரே நிர்வாகத்தின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டது. இவ்வாறு கூறும் போது வடகிழக்கு முழுவதும் ஒரு ஆட்சி மரபினை வரலாறு பூராவும் கொண்டனவாக இருந்தன என கூறவரவில்லை. ஆனால் வடகிழக்கின் பெரும் பகுதி ஒரே ஆட்சி மரபினைக் கொண்டதாக இருந்தது. கற்பிட்டிக்கும் திருகோணமலைக்கும் இடையே ஒரு கோட்டினைக் கீறினால் அதன் மேற்பகுதி முழுவதும் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்திற்கு உட்பட்டதாக இருந்தது. மட்டக்களப்புச் சமூகத்தின் வரலாற்றை பொலன்றுவை கால சோழர் ஆட்சியிடன் உட்படுத்திப் பார்க்கும் ஆய்வுகளும் உள்ளன. இதைவிட சில குறிப்பிட்ட காலம் கிழக்கின் சில பகுதிகள் கண்டி இராச்சியத்திற்கும் உட்பட்ட வரலாற்றினையும் மறுக்கவில்லை.

வரலாற்றின் ஆரம்ப கட்டங்களில் வட - கிழக்கு முழுவதும் ஒரே மன்னராட்சியின் கீழ் இருந்தது என்பதற்கான வரலாற்று ஆய்வு

களும் உண்டு. மன்னராட்சிக் காலத்தில் ஆட்சிப் பிரதேசங்கள் அடிக்கடி மாறுவது வழக்கம். இதனால் கிழக்கின் பிரதேசங்கள் அடிக்கடி கைம்மாற்றப்பட்டமை ஆச்சரியப்படக் கூடிய ஒன்றல்ல.

இவ்வாறு கூறுவதனால் ஆட்சி மரபுகள் மாத்திரம் பன்மைத் தன்மைக்கு அவசியமாக இருக்க வேண்டும் என வாதிடவில்லை. ஒரு மக்கள் பிரிவு அம்மக்கள் பிரிவாக இருக்கின்ற காரணத்திற்காகவே ஆட்சி அமைப்பிலிருந்து புறக்கணிக்கப்படுகின்றபோது அங்கு பன்மைத் தன்மை அவசியமாகின்றது.

இங்கு வற்புறுத்துகின்ற விடயம் கோல்புறாக் அரசியல் சீர் திருத்தம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டபோது இலங்கையில் தனித்தன்மை வாய்ந்த மரபுகளைக் கொண்ட மக்கள் கூட்டமும், பிரதேசங்களும் இருந்திருக்கின்றன. அவற்றையெல்லாம் இணைத்து ஒரு ஆட்சி அமைப்பினை உருவாக்குகின்ற போது அந்த ஆட்சி அமைப்பினையும் பன்மைத்தன்மை வாய்ந்ததாகவே உருவாக்கியிருக்க வேண்டும். மாறாக பிரித்தானிய ஆட்சியாளர்கள் அவற்றையெல்லாம் நிராகரித்து ஒற்றைத் தன்மை வாய்ந்த ஆட்சியமைப்பையே உருவாக்கியிருந்தனர். இந்த ஒற்றை ஆட்சி அமைப்புத்தான் இன முரண்பாட்டின் மூல ஊற்றாக இருக்கின்றது.

இந்த விடயத்தில் இந்தியாவில் கையாண்ட அனுகுமுறையினை பிரித்தானியர்கள் இலங்கையில் கையாளவில்லை. இந்தியாவில் ஜந்நாறுக்கும் மேற்பட்ட ஆட்சிப்பிரதேசங்களை ஒரே நிர்வாகத்தின் கீழ் இணைக்கும் போது ஆட்சி அமைப்பில் பன்மைத் தன்மைக்கு இடம் கொடுத்தனர். சுதந்திர ஆட்சியாளர்கள் இந்த பன்மைத் தன்மையை மேலும் வளர்த்துத்துச் சென்றனர். இதற்கேற்ற வகையில் அரசியல் யாப்பினையும் நெகிழிவுடையதாக உருவாக்கினர். இதன் விளைவாகத்தான் இன்று இந்தியாவில் 28 மாநிலங்களையும் 6 யூனியன் பிரதேசங்களையும், ஒரு தலைநகர் பகுதியையும் நாம் காண்கின்றோம். இது மட்டுமல்ல சில மாநிலங்களில் உள்மட்டமளவில் பன்மைத்தன்மையை பேணுவதற்காக சுயாட்சி உள்ளமைப்புகளும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.

அசாம், மேகலாயா, மீசோராம், மேற்குவங்காளம் போன்ற மாநிலங்களில் வாழும் பழங்குடி மக்களுக்காக சுயாட்சி உள்ளமைப்புகள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்தியாவில் உள்ள இந்தப் பண்மைத்தன்மை அங்குள்ள மக்களின் அரசியல் அபிலாசைகளைத் தீர்க்கப் போதுமானது என கூறவரவில்லை. ஆனால் பண்மைத்தன்மை என்ற அரசியல் கலாச்சாரம் சிறியளவிலாவது அங்கு உள்ளது என்பதை மறுக்க முடியாது.

முன்னரே கூறியது போல இலங்கைத்தீவில் தமிழர் அரசியலின் ஆரம்பமும் கோல்பூராக் அரசியல் சீர்திருத்தத்துடன் தான் ஆரம்ப மாகிறது. சட்டசபையில் பெயரளவுப் பிரதிநிதித்துவம் தமிழர்களுக்கும் கொடுக்கப்பட்டதுடன் ஆரம்பமாகின்றது. ஆனால் பிரித்தானியர் உருவாக்கிய ஒற்றையாட்சியின் ஆரம்ப காலத்தில் அதிகாரம் பிரித்தானியர்களிடம் மட்டும் இருந்ததினால் ஒற்றையாட்சி வடிவம் தமிழர்களுக்கு பிரச்சினையாக இருக்கவில்லை. மாறாக அதிகாரத் தினை எவ்வாறு சுதேசிகள் பெற்றுக் கொள்வது என்பதே பிரச்சினையாக இருந்தது. அதனைப் பெற்றுக் கொள்ளுவதற்காக சிங்கள மக்களுடன் இணைந்து தமிழர்களும் போராட்டார். பிரித்தானிய ஆட்சிக்கு எதிரான போராட்டத்தில் முன்னிலைத் தலைவர்களாகவும் தமிழர்களே விளங்கினர். சேர் முத்துக்குமாரசுவாமி, சேர்.பொன். இராமநாதன், சேர்.பொன்.அருணாசலம் போன்றோர் இதில் முக்கியமானவர்களாவர். இவர்களில் சமூக மாற்ற அரசியலின் மூலகர்த்தாவாகவும் விளங்கியவர் சேர்.பொன்.அருணாசலம் ஆவார். ஏ.ஏ.குணசிங்கா போன்றவர்கள் இவரைப் பின்பற்றியே சமூக மாற்றத்திற்கான அரசியலுக்கு வந்தனர். இதே அருணாசலம் தான் இலங்கை முழுவதற்குமான தேசிய அரசியல் இயக்கத்தின் தந்தையாகவும், தமிழ் இன அரசியலின் தந்தையாகவும் விளங்கினார்.

கலாச்சார மட்டத்தில் பிரித்தானியர்களுக்கு எதிரான செயற்பாட்டினை கலாஜோதி ஆனந்தகுமாரசுவாமி முன்னிடுத் திருந்தார். மதமட்டத்தில் ஆறுமுகநாவலரின் பணி பிரதானமானதாக

இருந்தது. தென்னிலங்கையில் சுதேச மதாங்களின் மீள் எழுச்சி ஆறுமுகநாவலரின் அடியொட்டியே முன்னெடுக்கப்பட்டது.

எனவே இக்காலகட்டத்தில் தமிழர்கள் பண்பாட்டுத் தளத்தில் தமிழர் என்ற அடையாளத்தை பேணிய அடேவேளை அரசியல் தளத்தில் இலங்கையர் என்ற அடையாளத்தினைப் பேணினர். சமஅளவில் காணப்பட்ட இனவாரிப் பிரதிநிதித்துவ முறையும் இப்பேணுகைக்கு உதவுகின்ற ஒன்றாக இருந்தது. இதைவிட கே.எம்.டி.சில்வா குறிப்பிடுவது போல இதற்கு இன்னோர் காரணமும் இருந்தது. இக்காலகட்டத்தில் தமிழர்கள் தங்களை ஒரு சிறுபான்மை இனத்தவராக கருதவில்லை. மாறாக இலங்கையில் சிங்களவர்களும் தமிழர்களும் பெரும்பான்மை இனத்தவர்கள் ஏனையவர்களே சிறுபான்மை இனத்தவர்கள் என்ற கருத்தினைக் கொண்டிருந்தனர்.

1921 இல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட மானிஸ் அரசியல் சீர்திருத் தம் இந்தப் பேணுகையையெல்லாம் சீரழித்தது. தமிழர்கள் தலியான இன அரசியலை நோக்கி நகர நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர். இவ் அரசியல் சீர்திருத்தக்குடன் தமிழர் அரசியலின் இரண்டாவது கால கட்டமும் ஆரம்பித்து விட்டது எனலாம்.

1921 – 1949 வரையான காலகட்டம்

1921 இல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட மானிஸ் அரசியல் சீர்திருத் தம் பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவ முறையைக் கொண்டுவெந்தது. இலங்கை அளவில் சிங்களப்பிரதேசங்களே கூடுதலாக இருந்த நிலையில் இப்பிரதிநிதித்துவ முறை சிங்கள சமூகத்திற்கே வாய்ப் பாக அமைந்து ஏற்கெனவே இருந்த சமநிலைப் பிரதிநிதித்துவத்தை குலைத்தது. சிங்களப் பிரதிநிதிகளாக 13பேர் தெரிவு செய்யப்பட்ட அடேவேளை தமிழர் பிரதிநிதிகளாக 3 பேரே தெரிவு செய்யப் பட்டனர். என்னிக்கை அடிப்படையிலான ஜனநாயகச் செயன் முறையின் விளைவே இது. என்னிக்கை ஜனநாயகம் மனிதத் தலைகளை கவனத்தில் எடுக்கின்றதே தவிர தனித்தன்மை வாய்ந்த சமூகங்களை கவனத்தில் எடுப்பதில்லை. சமூகங்களுக்கான

ஜனநாயகத்தினை கவனத்தில் எடுக்கும் போதுதான் தீர்மானம் எடுக்கும் செயல்முறையில் பன்மைத்தன்மையைப் பேண முடியும்.

இந்த ஜனநாயகச் செயல்முறையில் என்னிக்கையில் குறைந்த சமூகங்களுக்கு பாதிப்பு ஏற்படும் போது அதனைத் தடுக்கின்ற அதிகாரங்களையாவது அந்தச் சமூகங்களிடம் கொடுத்திருக்கலாம். பல நாடுகளில் இதற்காக இரட்டைவாக்குமுறை பின்பற்றப்படுகின்றது. என்னிக்கையில் குறைந்த சமூகங்களை பாதிக்கின்ற விடயங்கள் வரும்போது மொத்த சபையின் வாக்கெடுப்புக்கு அப்பால் குறிப் பிட்ட சமூகத்தின் பிரதிநிதிகள் மத்தியிலும் வாக்கெடுப்பு நடாத்தப்பட வேண்டும் என்பதே இரட்டைவாக்கெடுப்பு முறையாகும்.

ஆனால் இவற்றிற்கு மாறாக அரசியல் அழுத்தங்களுக்கு முகம் கொடுக்கக் கூடிய நிலையிலுள்ள தேசாதிபதியிடமே இவ்வாறான சட்டங்கள் தொடர்பில் மறுப்பானை அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டது. அது நடைமுறையில் பாதிக்கப்பட்ட சமூகங்களுக்கு பாதுகாப்பாக அமையவில்லை என்பதே சுதந்திரத்திற்கு முற்பட்ட அரசியல் சீர்திருத் தங்கள் மூலம் கிடைத்த அனுபவமாகும். சுதந்திரத்திற்கு பின்னர் நடைமுறையில் இருந்த சோல்பரி யாப்பில் இவ்வதிகாரம் நீதிமன்றத்திடம் கொடுக்கப்பட்டது. இவ்நீதிமன்றங்களும் இனவாதத்தை நிலைநிறுத்தும் இயந்திரங்களாக இருந்தமையினால் அவற்றிலிருந்தும் போதியளவு பாதுகாப்பு கிடைக்கவில்லை. மொழிப்பிரச்சினை தொடர்பான கோடில்வரன் வழக்கு இதற்கு சிறந்த உதாரணமாகும்.

இங்கே கவனிக்க வேண்டிய முக்கிய விடயம் யாப்பினால் கிடைத்த அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தித்தான் ஆட்சியாளர்கள் தமிழ் மக்களை ஒடுக்குமுறைக்கு உள்ளாக்கினார்கள். சோல்பரி அரசியல் யாப்பின் கீழ் முழுமையான அதிகாரம் வந்ததும் ஒடுக்கு முறையும் அதிகமாகியது. தமிழ்ப் பிரதேசத்தின் நிலத் தொடர்ச்சியை கோறையாக்கும் வகையிலும் தமிழ் மாவட்டங்களின் இனவிகி தாசாரத்தை செயற்கையாக மாற்றும் வகையிலும் திட்டமிட்ட சிங்களக்

குடியேற்றங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. தேசியக் கொழியில் தமிழர்கள் புறக்கணிப்புக்கு உள்ளாகினர். சிங்கள மொழி மட்டும் அரசு கரும மொழியாக மாற்றப்பட்டது. உயர்கல்வியில் மொழி மூல தரப்படுத்தல் முறை கொண்டுவரப்பட்டது.

ஒருக்கு முறைகளை மேற்கொள்ளுவதற்கு யாப்பு ஏற்பாடுகள் போதாமல் இருக்கின்றபோது யாப்பினை மீறியும் செயற்பட்டார்கள். அதேவேளை தமிழ் மக்களுக்கு பாதுகாப்பாக இருக்கின்ற யாப்பு ஏற்பாடுகளை நடைமுறையில் செயற்படுத்தாமல் விட்டார்கள். 1956 இல் நிறைவேற்றப்பட்ட தனிச் சிங்களச் சட்டமும், 1974 ஆம் ஆண்டு யாப்பின் 1வது திருத்தச் சட்டம் மூலம் நிறைவேற்றப்பட்ட தமிழ் மொழி அரசு கரும மொழிச்சட்டமும் இதற்கு நல்ல உதாரணமாகும்.

தனிச்சிங்களச் சட்டம் சோல்பரி யாப்பின் 29வது பிரிவினை மீறி உருவாக்கப்பட்டது. 1வது திருத்தச் சட்டம் போதியளவு நடை முறையில் நிறைவேற்றப்படவில்லை. சட்டங்களை அமுல்படுத்தும் அரசு இயந்திரங்களும் இனவாத மயப்படிருப்பதுதான் இதற்கு காரணம்.

சோல்பரி யாப்பின் பின்னராக வந்த குடியரசு யாப்புகளில் இவ்வாறான பெயரளவு பாதுகாப்புகளும் இல்லாமல் செய்யப்பட்டன. இதற்குமாறாக ஆட்சி அமைப்பின் ஒற்றைத்தன்மையை மேலும் மேலும் இறுக்குவதிலேயே கவனம் செலுத்தப்பட்டது. 1972 ஆம் ஆண்டில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட முதலாவது குடியரசு அரசியல் யாப்பு இந்த விடயத்தில் உச்சநிலையில் இருந்தது. என்னிக்கை ஜனநாயகத் தின் அடிப்படையில் தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட தேசிய அரசுப் பேரவை “அரசு அதிகாரத்தின் அதியுயர் கருவி” என கூறப்பட்டமை இதன் வெளிப்பாடு ஆகும். 1978 இல் அறிமுகப்படுத் தப்பட்ட இரண்டாவது குடியரசு அரசியல் யாப்பும் ஒற்றைத் தன்மையை வலியுறுத்துவதில் அதிக கவனம் செலுத்திய ஒன்றாக இருந்த போதிலும் ஆட்சியாளர்கள் தங்கள் நலன்களுக்காக உருவாக்கிய ஜனாதிபதி தேர்தல் முறையும் விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ

தேர்தல் முறையும் கட்சி அரசியல் காரணமாக மறைமுக நிலையில் மத்திய மட்டத்தில் சிறியளவு பன்மைத்தன்மை வளர்வதற்கு உதவியாக அமைந்தன.

இனி மீண்டும் இரண்டாவது கட்டத்தின் ஆரம்பத்திற்கு வருவோம்.

மானிங் அரசியல் சீர்திருத்தம் ஏற்படுத்திய பிரதிநிதித்துவ சமநிலைக் குலைப்பினை நீக்கும் வகையில் தமிழ்ப் பிரதிநிதிகள் பழைய சமபிரதிநிதித்துவ முறையினை பேணுமாறு வேண்டினர். குறைந்தது சிங்களப் பிரதிநிதிகளில் மூன்றில் இரண்டு பங்காவது தமிழர்களுக்கு தரப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை முன்வைத் தனர். இதன் போதுதான் இலங்கை தேசிய காங்கிரஸை உருவாக சூழ போது வாக்குறுதியளித்த மேல் மாகாணத் தமிழருக்கான பிரதி நிதித்துவத்தை தருமாறு கோரினர். வாக்குறுதியளித்த சிங்களத் தலைமை அதற்கு தாங்கள் பொறுப்பல்ல எனக்கூறி கையை விரித்தது. இதுதான் வாக்குறுதி மீறல்கள் தொடர்பாக தமிழ்த் தரப்பிற்கு கிடைத்த முதலாவது அனுபவம். இந்த அனுபவம் தொடர்பாக சிங்கள அரசியல் வாதிகளில் ஜேம்ஸ் பீரிஸ் தொடக்கம் ரோகன் விஜேவீரா வரை எவருமே விதிவிலக்காக இருக்கவில்லை. 1982 ஆம் ஆண்டு ஜனாதிபதி தேர்தலின் போது ஜே.வி.பி. தலைவர் ரோகன் விஜேவீர தமிழ் மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்றியிருந்தார். இன்று சிறிய ஒரு அதிகாரப் பங்கீட்டுக்கு கூட ஜே.வி.பி தயாராக வில்லை.

வாக்குறுதி அளிக்கும் போது மத்தியஸ்தராக இருந்த சேர். பொன்.அருணாசலம் இதனால் மனமுடைந்தார். இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ் விட்டு வெளியேறி “தமிழர் மகாஜன சபை” என்ற அமைப்பினை 1921 ஆகஸ்டில் உருவாக்கினார். இதன் தோற்றத்துடன் தமிழர்களது இன அரசியலும் ஆரம்பித்துவிட்டது எனலாம். இலங்கைத் தேசியத்திற்காகவும், இலங்கை தழுவிய சமூக மாற்றத்திற்காகவும் உழைத்த ஒரு மகான், இலங்கை தேசிய இயக்கமான இலங்கைத்

தேசிய காங்கிரஸின் முதலாவது தலைவராக இருந்த ஒரு மகான் இன அரசியலை நோக்கிச் செல்லும் படி வரலாறு அவரை நிரப்பந்தித்தது.

1924 இல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட மாணிங் - டிவன்சயர் அரசியல் சீர்திருத்தமும் இது விடயத்தில் பெரிய முன்னேற்றத்தைக் கொடுக்க வில்லை. மேல்மாகாணத் தமிழர்களுக்கு ஒரு பிரதிநிதித்துவத்தை கொடுத்ததோடு அது தன்னுடைய கடமையை முடித்துக் கொண்டது. 1931 இல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட டொனமூர் அரசியல் யாப்பு ஒற்றைத்தன்மை வளர்ச்சியின் மூன்றாவது படிக்கல்லாக இருந்தது. இந்த யாப்பின் மூலம் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட பொறுப்பாட்சி இலங்கை யர்களுக்கு வழங்கப்பட்டது. என்னிக்கை ஜனநாயகத்தின் அடிப்படையில் உருவாகிய நிறுவன்களிடம் ஆட்சி அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டமையால் அது இயல்பாகவே பெரும்பான்மைச் சமூகத்திடம் சென்றது. ஏனைய சமூகங்கள் அரச அதிகாரக் கட்டமைப்பி விருந்து வெளியே தள்ளப்பட்டன. ஒற்றைத் தன்மை மேலும் இறுக்க மாக்கப்பட்டது. 1936இல் உருவாக்கப்பட்ட மந்திரிசபை தனிச்சிங்கள் மந்திரிசபையாக உருவாக்கப்பட்டமை இந்தப் போக்கின் உச்ச வெளிப்பாடாக அமைந்தது. தமிழர்களை ஆட்சி அதிகாரக்கட்டமைப் பிலிருந்து வெளியேற்றும் முதலாவது செயற்பாடு கச்சிதமாக நிறைவேற்றப்பட்டது.

இந்நிலையில் தான் ஜி.ஜி.பொன்னம்பலத்தின் தலைமையும், அகில இலங்கைத் தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சியும் முன்னணிக்கு வந்தன. மத்திய மட்டத்தில் சமவாய்ப்புக்களைக் கோருகின்ற 50:50 கோரிக்கை முன்வைக்கப்பட்டது.

இவ்வாறு ஒற்றையாட்சிக் கட்டமைப்பை ஏற்றுக்கொண்டு மத்திய மட்டத்தில் சமத்துவம் கோருகின்ற ஒரு அரசியலாகத்தான் இந்தக் கால கட்ட தமிழர்களின் அரசியல் அமைந்தது.

1947 இல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட சோல்பரி அரசியல் யாப்பு தீவின் முழுமையான அதிகாரத்தினை சிங்கள மக்களுக்கு வழங்கியது. இதன் மூலம் ஆட்சி அதிகாரத்தின் ஒற்றைத் தன்மைக்கு

முழு வடிவம் கொடுக்கப்பட்டது. பெரும்பான்மைச் சலுகம் ஆட்சி அதிகாரத்தை முழுமையாகவே பெற்றுக் கொண்டது. ஏனைய சலுகங்கள் ஆட்சி அதிகாரக் கட்டமைப்பிலிருந்து தூரவீசப்பட்டன.

ஆட்சி அதிகார மையங்கள் இந்நிலைக்கு உயர்ந்த போது தமிழர் அரசியலும் எதிர் நிலைக்கு உயர்ந்தது. மத்திய மட்டத்தில் சமவாய்ப்புக்குக் கோரிக்கை இனிச் சரிப்பட்டு வராது என தமிழர்கள் உணர்ந்தனர். அவ்வாறு அவர்கள் உணர்த் தொடர்கியதும் தமிழர் அரசியல் அடுத்த கட்டத்திற்கு நகர்ந்தது.

1949 – 1968 வரையான காலகட்டம்

தமிழர் தாயகத்தை வரையறுத்து அத்தாயகத்திற்கு அதிகாரங்களைக் கோருகின்ற சமஷ்டிக் கோரிக்கையாக இக்கால கட்டத்து தமிழர் அரசியல் அமைந்தது. தமிழராகுக் கட்சி இக்கட்டத்தினை நகர்த்திய அரசியல் இயக்கமாக இருந்தவேளை தந்தை செல்வா இக் கட்டத்தினை நகர்த்திய தலைவராக விளங்கினார். இக்கட்டத்தில் தான் இன அரசியல் தமிழ்த்தேசிய அரசியலாக மாற்றமடைந்தது. குடாநாட்டுடனும், கொழும்புடனும் மட்டும் மட்டுப்பட்டிருந்த தமிழர் அரசியல் வடக்கு - கிழக்காக பரந்தது. கோரிக்கைகள், மனுக்களை அனுப்புதல், சட்டசபை விவாதங்களில் கலந்து கொள்ளுதல் என இருந்த தமிழர் அரசியல் வழிமுறைகள் மக்களை இணைத்த போராட்ட அரசியல் வழிமுறைகளாக வளர்ச்சியடைந்தன. மத, பிரதேச, சாதி வேறுபாடுகளையும் மேவி தமிழ்த் தேசியம் வளர்ச்சியடைந்தது. 1956 காலி முகத்திடல் சத்தியாக்கிரக போராட்டம், 1957 இன் திருமலை யாத்திரை, 1961 இன் வடக்கு - கிழக்கு தழுவிய சத்தியாக்கிரகப் போராட்டங்கள் என மக்களின் போராட்டங்கள் எழுச்சி யடைந்தன.

மறுபக்கத்தில் போராட்ட நிர்ப்பந்தங்கள் காரணமாக பண்டா - செல்வா ஒப்பந்தம் (1957), ட்டலி - செல்வா ஒப்பந்தம் (1965) என்பன கைச்சாத்திடப்பட்டன. இவ்வொப்பந்தங்கள் ஆட்சி அதிகார இயங்கு நிலையில் ஒரு பன்மைத் தன்மையை கொண்டு வரும் என

எதிர்பார்க்கப்பட்டது. ஆனால் தென்னிலங்கை அரசியல் பண்மைத் தன்மைக்கு தயாராக இருக்கவில்லை. ஒரு ஒப்பந்தம் கிழித் தெறியப்பட்டது. மற்றைய ஒப்பந்தம் உறைநிலக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டது. மறுபக்கத்தில் அரசு அதிகாரத்தை சிங்களமயமாக்கும் செயற்பாடுகள் இக்காலகட்டத்தில் முனைப்படையத் தொடங்கின. இது இருவழிகளில் இடம் பெற்றது. அரசு அதிகாரக் கட்டமைப்பை சிங்கள மயமாக்குதல், தமிழர்கள் ஒரு தேசமாக எழுச்சியடைவதைத் தடுக்கும் வகையில் இன அழிப்பை மேற்கொள்வது என்பதே அவ்விரு வழிமுறை களாகும்.

இனப்பிரச்சினை என்பது தமிழ் மக்கள் ஒரு தேசமாக இருப்பது அழிக்கப்படுவது தான். அதாவது ஒரு தேசத்தை தாங்கும் தூண்களாக இருக்கின்ற நிலம், மொழி, பொருளாதாரம், கலாச்சாரம், மக்கள் என்பன அழிக்கப்படுவதுதான். இக்காலகட்டத்தில் இவ் இன அழிப்பும், அரசு அதிகாரக் கட்டமைப்பை சிங்கள மயமாக்குவதும் திட்டமிட்ட வகையில் முன்னெடுக்கப்பட்டன.

1950 இல் தேசியக் கொடி உருவாக்கப்பட்ட போது தமிழர்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டனர். வானேந்திய சிங்கம் இலங்கையின் இறைமையைக் குறித்த போது அதற்குள் தமிழர்களைக் குறிக்கும் அடையாளத்தை இடுங்கள் என வற்புறுத்திய போது அக்கோரிக்கை நிராகரிக்கப்பட்டது தமிழர்களையும், மூஸ்லீம்களையும் குறிப்பதற்கு வானேந்திய சிங்கத்திற்கு எதிரே இரு கோடுகள் மட்டும் இடப்பட்டன. இது தமிழ் மூஸ்லீம்களைப் பார்த்து வானேந்திய சிங்கம் எச்சரிப்பது போன்று இருந்தது.

மேலும் இக்காலத்தில் தான் தமிழ்த் தேசத்தின் தூண்களை அழிக்கும் செயற்பாடு அரசு இயந்திரத்தின் மூலம் திட்டமிட்டு மேற்கொள்ளப்பட்டது. சிங்களக் குடியேற்றங்கள் இதில் முக்கிய மானவையாக இருந்தன. ஆரம்பத்தில் அம்பாறை மாவட்டத்தில் கல்லோயாத் திட்டம் உருவாக்கப்பட்டாலும் பின்னர் வடக்கு, கிழக் கிணை இணைக்கின்ற மாவட்டமான திருகோணமலை மாவட்டத்

திட்டேயே இவை முனைப்பாக மேற்கொள்ளப்பட்டன. திட்ட மிட்ட விவசாயக் குடியேற்றம், சட்ட விரோத விவசாயக் குடியேற்றம், வியாபாரக் குடியேற்றம், மீனவர் குடியேற்றம், கைத்தொழில் குடியேற்றம் புனித பிரதேசக் குடியேற்றம், முப்படைப் பண்ணைகளுக்கான குடியேற்றம் என அனைத்துக் குடியேற்ற வகைகளும் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் பரீஸ்தித்து பார்க்கப்பட்டன. திட்ட மிட்ட விவசாயக் குடியேற்றத்தில் அல்லது திட்டம், கந்தளாய்த் திட்டம், மொறவெவாத்திட்டம், மகாதிவுல்வெவாத்திட்டம், பதவியாத்திட்டம் என்பன உருவாக்கப்பட்டன. இக் குடியேற்றங்களை மையமாக வைத்தே அம்பாறை மாவட்டத்தில் அம்பாறை தேர்தல் தொகுதியும், திருகோணமலை மாவட்டத்தில் சேருவல தேர்தல் தொகுதியும் உருவாக்கப்பட்டன அம்பாறை என்கின்ற பெயர் தமிழ்ப் பெயராக இருப்பதனால் மாவட்டத்தின் பெயர் பின்னர் “திகாமடல்ல” என மாற்றப்பட்டது. கிழக்கிற்கு வெளியே வஷனியா மாவட்டத்தில் பாவற்குள குடியேற்றத் திட்டம் உருவாக்கப்பட்டது. தற்போது மூல்லைத்தீவ் மாவட்டத்தில் மகாவலி எல் வலயம் ஊடாக சிங்களக் குடியேற்றங்கள் மேற்கொள்ளப்படுவது நாம் எல்லோரும் அறிந்ததே.

மொழி அழிப்பு என்ற வகையில் 1956ம் ஆண்டு சிங்கள மொழியை அரசக்ரும் மொழியாக மாற்றும் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது. இச்சட்டம் தொடர்பாக இலங்கை நீதிமன்றங்களும் தமிழ் மக்களுக்கு உதவவில்லை. தனிச் சிங்களச் சட்டத்தின் மூலம் பதவி உயர்வு, சம்பள உயர்வு என்பவற்றிற்கு சிங்களத் தகைமை கட்டாய மாக்கப்பட்டது. சிங்கள மொழி அமுலாக்கம் தமிழ் பிரதேசங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்டபோது தமிழ் மக்கள் அதற்கு எதிராக போராட்டங்களை நடாத்தினர். அதன் மூலம் வடக்கில் அது கட்டுப்படுத் தப்பட்டதாயினும் கிழக்கில் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. அம்பாறை மாவட்டத்திலும், திருக்கோணமலை மாவட்டத்திலும் தமிழ் பேசும் மக்கள் பெரும்பான்மையாக வாழ்ந்த போது மாவட்ட அரசாங்க செயலக அலுவல்கள் சிங்கள மொழியிலேயே மேற்கொள்ளப்பட்டன.

வரலாற்று ரீதியாக தமிழ் மக்கள் பொருளாதாரத்தில் தன்னி றைவு பெற்றவர்களாக இருந்தனர். சங்கிலி மன்னின் ஆட்சிக்காலத் தில் கடல் சார்ந்த ஏற்றுமதி வர்த்தகத்திலும் தமிழர்கள் உயர் நிலையில் இருந்தனர். வடபகுதியில் பல துறைமுகங்கள் செயற்பட்டன. இவை யெல்லாம் திட்டமிட்டு பலவீனப்படுத்தப்பட்டன. தென்னிலங்கையில் வர்த்தகம் செய்தவர்களும் இன அழிப்பு நடவடிக்கைகளினால் பாதிக்கப் பட்டனர். தமிழ் மக்களின் அடிப்படைப் பொருளாதாரம் விவசாயமும், கடற் தொழிலும் தான். அவற்றை அபிவிருத்தி செய்வதற்கான எந்த முயற்சிகளும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. மாறாக அவை திட்டமிட்டு அழிக்கப்பட்டன. நீண்ட காலமாக கடற்தொழிலில் தன்னிறைவு இருந்த போதும் தற்போது இல்லை. கைத்தொழில் துறைக்கு பெரிய முக்கியத் துவம் கொடுக்கப்படவில்லை. குறிப்பிடக்கூடிய தொழிற்சாலைகளாக இருந்த காங்கேசன்துறை சீமெந்துத் தொழிற்சாலை, பரந்தன் இரசாயனத் தொழிற்சாலை, வாழைச்சேனை காகிதத் தொழிற்சாலை என்பன போருடன் அழிந்து போயின. புல்மோட்டை இல்மனைட் தொழிற்சாலை சிங்கள மயமாக்கப்பட்டது.

கலாசார அழிப்பு என்ற வகையில் சிங்கள பெளத்த மயமாக்கம் முனைப்புப் பெற்றது. புனித பிரதேசம் என்ற பெயரில் பல ஏக்கர் காணிகள் பறிக்கப்பட்டன. பெளத்தமதம் ஒரு ஆக்கிரமிப்புக் கருவியாக பயன்படுத்தப்பட்டது.

மக்களை கொத்து கொத்தாக கொலை செய்தல் என்பது இன அழிப்பின் உச்ச நிலை. 1958ம் ஆண்டு முதன் முதலாக அரங் கேற்றப்பட்டது. தென்னிலங்கையில் வாழ்ந்த தமிழ் மக்கள் பல நூற்றுக் கணக்கில் கொல்லப்பட்டனர். அவர்களுடைய சொத்துக்கள் அழிக்கப் பட்டன.

ஒப்பந்தங்களின் தோல்வி, போராட்டங்கள் மிருகத்தன மாக அடக்கப்பட்டமை, போன்றன தமிழ் மக்களை இலங்கை என்ற அரசமைப்பிக்குள் தீர்வு தேடும் முயற்சிகளின் நம்பிக்கை இழுக்கச் செய்து அவர்கள் இலங்கை அரசமைப்பிலிருந்து முற்றிலும் விடுபடு

கிண்ற தமிழ் ஈழப் போராட்டத்தினை முன்னெடுக்கத் தலைப்பட்டனர். இந்த முன்னெடுப்போடு தமிழர் அரசியல் நான்காவது கட்டத்திற்குள் பாயத் தொடங்கியது. அது கட்சி அரசியல் என்ற நிலையிலிருந்து விடுதலைப் போராட்ட அரசியல் என்ற நிலைக்கு வளர்ந்தது.

நான்காவது கால கட்டம் 1968க்கு பின்னர்

நான்காவது கால கட்டம் முற்றிலுமாக அதிகாரத்தினைக் கைப்பற்றுகின்ற போராட்டமாக இருந்தமையினால் போராட்ட வழி முறையும் பாராளுமன்ற அரசியலிலிருந்து விலகி ஆயுதப் போராட்ட அரசியலுக்கு செல்வதாக இருந்தது. 1972ம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட முதலாவது குடியரசு அரசியல் யாப்பு இப்போராட்டத்தினை ஊக்கு வித்தது. இவ்வரசியல் யாப்பு முழுமையாகவே தமிழர்களை அந்நியப் படுத்தியது. பெயரளவில் தமிழர்களுக்கு காப்பீடாக இருந்த அரசியல் யாப்பின் 29வது பிரிவ நீக்கப்பட்டதோடு பெயரளவில் துணைக் காப்பீடுகளாக இருந்த நீதிப்புனராய்வு அதிகாரம், பிரித்தானிய கோமறைக்கழகத்திற்கு முறையிடும் உரிமை என்பனவும் நீக்கப்பட்டன. அதேவேளை அதிகார மையத்தின் ஒற்றைத்தன்மையை மேலும் இறுக்கமாக்கும் வகையில் அதன் இனத்தன்மை கெட்டியாகக் கப்பட்டது. சிங்கள இனத்தின் இனரீதியான அடையாளங்களுக்கு அரசியல் யாப்பு அந்தஸ்து கொடுக்கப்பட்டதோடு பெளத்த மதம் முதன்மை மதமாகக்கப்பட்டது. இதன் மூலம் இந்த அடையாளங்களுக்கு அப்பால் உள்ள சமூகங்கள் ஆட்சி அதிகாரங்களோடு தொடர்பு படாதவர்கள் என்பது தெளிவாக்கப்பட்டது.

1972 ஆம் ஆண்டு யாப்பு இலங்கை அரசு தொடர்பாக தமிழ் மக்களுக்கிருந்த சிறிதளவிலான நம்பிக்கைகளையும் இல்லாமல் செய்தது. இதனால் தமிழீழப் போராட்டம் எழுச்சியடையத் தொடங்கியது. 1970ம் ஆண்டு அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட உயர் கல்வியில் மொழிவாரித்தரப்படுத்தல் முறை இளைஞர்களை ஆயுதப் போராட்டம் நோக்கி முழு வீச்சுடன் தள்ளியது.

1978 ஆம் ஆண்டின் இரண்டாவது குடியரசு யாப்பு எழுச்சி யடைந்து வந்த இந்த போராட்டத்தினை நசுக்குவதற்கு முயற்சி செய்தது. வெது திருத்தச் சட்டம் இந்த நசுக்கும் முயற்சியில் முன்னிலையில் நின்றது. இதற்கு மேலாக பாராளுமன்றச் சட்டமான பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டம் தமிழ் மக்களுக்கு கூட்டுத் தண்டனையை வழங்கு வதற்கு உதவிகரமாக அமைந்தது. இதைவிட பன்மைத்தன்மைக்கான மாற்றங்கள் கொண்டுவரப்படக் கூடாது என்பதற்காகவே மாற்றத்திற் கான ஏற்பாடுகளைத் திருத்துவது கடினமாக்கப்பட்டது. இவ்வகை யான திருத்தங்களுக்கு பாராளுமன்றத்தில் மூன்றில் இரண்டு பெரும் பான்மையும், மக்கள் தீர்ப்பு ஒன்றின் மூலம் மக்களின் சம்மதமும் அவசியம் எனக் கூறப்பட்டது.

இக்காலகட்டத்தில் ஆயுதம் தாங்கிய விடுதலைப் போராட்டம் பல்வேறு உபகட்டங்களினுடாக வளர்ச்சி பெற்றது. 1968 தொடக்கம் 1983 வரை இலங்கை மட்டத்திற்குள் நின்றது. 1983 தொடக்கம் 1991 வரை பிராந்திய மட்டத்திற்குள் நின்றது. 1991 தொடக்கம் 2009 வரை சர்வதேச மட்டத்திற்குள் நின்றது.

அ) 1968 – 1983 வரையான காலகட்டம்

1968 ஆம் ஆண்டு கட்சி அரசியலுக்கு அப்பால் விடுதலையை இலக்காகக் கொண்டு ஈழத்தமிழர் விடுதலை இயக்கம் என்ற அமைப்பு தோற்றுவிக்கப்பட்டது. 1970 ஆம் ஆண்டு உயர் கல்வியில் அறிமுகப் படுத்தப்பட்ட மொழிவாரித்தரப்படுத்தலுடன் தமிழ் மாணவர் பேரவை உருவாக்கப்பட்டது. இது தான் ஆயுதப் போராட்ட நடவடிக்கைகளை முதன் முதலாக ஆரம்பித்து வைத்தது. உரும்பிராயில் சிவகுமாரன் இப் போராட்டத்தில் முதல்களாக பலியானான். தொடர்ந்து 1973 இல் தமிழ் இளைஞர் பேரவையும், 1975 இல் தமிழீழ விடுதலை இயக்கமும் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. இன்னோர் பக்கத்தில் 1974 இல் புதிய தமிழ்ப் புலிகளும் (பின்னர் 1976 இது தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் எனப் பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டது.) 1980களின் ஆரம்பத்திலி ருந்து தமிழீழ மக்கள் விடுதலைக் கழகம் (PLOT) ஈழப்புரசி அமைப்பு (EROS), ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னளி (EPRLF) என்பனவும் உருவாக்கப்பட்டன.

1977 ஆம் ஆண்டு இரண்டாவது இன அழிப்பின் உச்சநிலை தமிழ்மக்கள் மீது ஏவிவிடப்பட்டது. 1958ம் ஆண்டு இன அழிப்பு நடவடிக்கைகளின் போது சிங்களப் பிரதேசங்களில் வசித்த தமிழர்களை அழிவுக்குள்ளாகின்ற. 1977ம் ஆண்டு இன அழிப்பின் உச்சநிலை தாயகத்தில் வாழ்ந்த தமிழர்களையும் அழிவுக்குள்ளாக்கியது. ஆயுதப் போராட்டமும் வீசுசுப் பெறத் தொடங்கியது. 1974ம் ஆண்டு தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுப் படுகொலைகள் 1989ம் ஆண்டு யாழ் நூலை எரிப்பு என்பன தமிழ் இளைஞர்களை கொதிப்படையச் செய்தது.

மிதவாத அரசியல் கட்சிகள் தமது இருப்பை பாதுகாக்கும் பொருட்டு 1972 இல் தமிழர் கூட்டணி என்ற அமைப்பை உருவாக்கின. 1976இல் இது தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி என பெயர்மாற்றம் பெற்றது. தமிழீழத் தீர்மானமும் வட்டுக்கோட்டை மாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்டது. 1977 ஆம் ஆண்டு தேர்தலை “தமிழீழத்திற்கான சர்வஜன வாக்கெடுப்பு” எனக் கூறி இம் மிதவாதக் கட்சிகளின் கூட்டணி யான தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி போட்டியிட்டது. வடகிழக்கிலுள்ள தமிழ்த் தொகுதிகளில் கல்குடாவைத் தவிர அனைத்து தொகுதிகளிலும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி வெற்றி பெற்றது.

தேர்தல் முடிந்தவுடன் தமிழீழம் கேட்ட விடுதலைக் கூட்டணி யினர் எதிரக்கட்சித் தலைவர் பதவியேற்றனர். 1981 இல் தமிழ் மக்களது கூட்டுரிமை என்ற அரசியல் அந்தஸ்தை புறக்கணித்து மாவட்ட அபிவிருத்திச்சபையையும் ஏற்றுக் கொண்டனர். 1983 ஆம் ஆண்டு இன அழிப்பின் உச்சநிலை மூன்றாவது தடவையாக தமிழ் மக்கள் மீது ஏவிவிடப்பட்டது. இந்த இன அழிப்புடன் தமிழ் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டம் இலங்கை மட்டத்தை தாண்டி பிராந்திய மட்டத் திற்கு சென்றது. பிராந்திய வல்லரசான் இந்திய தனது பிராந்திய நலன் களுக்கு தமிழ் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தை பயன்படுத்த முயற்சித்தது.

ஆ) 1983 – 1991 வரையான காலக்ட்டம்

1983 ஆடி மாதம் மேற்கொள்ளப்பட்ட கொடுரமான இன அழிப்பைத் தொடர்ந்து தமிழ் மக்களுடைய விடுதலைப் போராட்டம் பிராந்திய மட்டத்திற்கு சென்றது. பிராந்திய வல்லரசான இந்தியா தனது நலன்களுக்கு இப்போராட்டத்தை பயன்படுத்த ஆரம்பித்தது. அமெரிக்கா தலைமையிலான அணிக்கும் சோவியத் யூனியன் தலைமையிலான அணிக்கும் இடையே உச்சக்கட்ட பனிப்போர் நடைபெற்ற கால கட்டமாக இக்கட்டம் இருந்தது. இலங்கை ஜனாதிபதி ஜே.ஆர் ஜெயவர்த்தனா அமெரிக்கா சார்பு நிலையை எடுத்திருந்தார். இலங்கை யின் இப்போக்கை கட்டுப்படுத்தும் முயற்சியாகவே இந்தியா தலையிட முன்வந்தது. தமிழ் நாட்டில் எழுச்சியடைந்த ஈழ ஆதாவு அலையையும் இந்திய மத்திய அரசாங்கம் பயன்படுத்தியது. விடுதலை இயக்கங்களுக்கு ஆயுதப் பயிற்சிகளையும் பின் தளவசதிகளையும் வழங்கியது.

1985ம் ஆண்டு இந்தியாவின் முயற்சியினால் பூட்டான் தலைநகர் திம்புவில் திம்புமாநாடு கூட்டப்பட்டது. விடுதலை இயக்கங்களும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியும் தமிழ் மக்கள் சார்பில் கலந்து கொண்டன. அரசாங்கத்தரப்பிலிருந்து ஜே.ஆர் ஜெயவர்த்தனாவின் சகோதரர் H.W.ஜெயவர்த்தனா தலைமையிலான குழுவினரும் கலந்து கொண்டனர். தமிழர் தரப்பில் இனப்பிரச்சினை தீர்வின் கோட்பாட்டு வடிவம் முன் வைக்கப்பட்டது. தமிழ் மக்கள் ஒரு தேசிய இளம், வட - கிழக்கு தமிழர்களின் பாரம்பரிய பிரதேசங்கள், தமிழ் மக்களுக்கு சுயநிர்ணய உரிமை உண்டு. இலங்கையில் வாழும் அனைவருக்கும் பிரஜாவரிமை என்கின்ற நான்கு விடயங்கள் அதில் அடங்கியிருந்தன. தமிழர் தரப்பினால் முன்வைக்கப்பட்ட திம்பு கோரிக்கைகள் அரசு தரப்பால் நிராகரிக்கப்பட்டன. இதனாலும், ஒப்பந்தத்தை மீறி இலங்கை இராணுவம் தமிழ் மக்கள் தாக்குதல்களை மேற்கொண்டதனாலும் இரண்டு சற்றுப் பேச்சுவார்த்தையோடு திம்புப் பேச்சுவார்த்தை முடிவிற்கு வந்தது. விடுதலை இயக்கங்கள் திம்புப் பேச்சுவார்த்தையிலிருந்து வெளியேறியதை இந்திய அரசு ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. விடுதலை இயக்கங்களுக்கு தொடர்ச்சியாக அமுத்தங்கள் கொடுக்கப்

பட்டன. தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் தவிர்ந்த ஏனைய விடுதலை இயக்கங்கள் இந்திய அமுதத்திற்கு அடிபணிந்தன. புலிகள் இயக்கம் ஏனைய விடுதலை இயக்கங்களை தடைசெய்து தாயகத்தில் தனது மேலாதிக்கத்தை நிறுவியது.

1987 ஆம் ஆண்டு யூலை மாதம் 29 ஆம் திங்கி இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டது. இந்தியா தமிழ் மக்களின் அனுமதியைப் பெறாமல் ஒப்பந்தத்தில் கைச்சாத்திட்டது. ஒப்பந்தத்தை அழுல் படுத்த இந்திய இராணுவம் வட கிழக்கிற்கு வந்தது. ஒரு கட்டத் தில் விடுதலைப்புலிகள் இந்திய இராணுவத்திடம் மோதினர். இந்திய இராணுவத்தை வெளியேற்றும் நோக்கில் பிரேமதாச அரசாங்கத்துடன் உடன்பாட்டிற்கு வந்தனர். ஆயுதங்களும், நிதி உதவிகளும் புலிகள் இயக்கத்திற்கு பிரேமதாச அரசாங்கத்தினால் வழங்கப்பட்டன. இறுதி யில் 1991இல் இந்திய இராணுவம் வெளியேறியது. இந்தியாவின் நேரடித் தலையீடு இதன் பின்னர் நின்று போனது.

இதே ஆண்டு ராஜீவ்காந்தியும் சென்னையில் இடம் பெற்ற குண்டு வெடிப்பில் கொல்லப்பட்டார். இக்கொலை தொடர்பாக விடுதலைப்புலிகள் இயக்கம் மீது குற்றம் சாட்டப்பட்டது. இக் கொலையூடன் இந்தியாவின் நேரடித் தலையீடு முழுமையாகவே நின்று போனது. தமிழ்த் தேசிய அரசியல் சர்வதேச மட்டத்திற்கு சென்றது.

இ) 1991 - 2009 வரையான காலகட்டம்

இக்காலத்தில் சர்வதேச வல்லரசுகளின் தலையீடுகள் ஏற்பட்டன. குறிப்பாக அமெரிக்கா தலைமையிலான மேற்குலகம் நோர்வே மூலமாக தலையிட்டது. நோர்வே சமாதானச் செயற்பாடின் அனுசரணையாளராக மாறியது. விடுதலைப் புலிகள் “இயாத அலைகள்” தாக்குதல் மூலம் வன்னியின் பெரும்பகுதிப் பிரதேசங்களை தமது கட்டுப்பாடின் கீழ் கொண்டு வந்தனர். சட்டத்துறை, நிர்வாகத் துறை, நீதித்துறையுடன் கூடிய நடைமுறை அரசொன்றையும் கட்டியெழுப் பினர். கிழக்கு மாகாணத்திலும் திருக்கோணமலைப் பிரதேசத்தில் சம்பூர் பகுதியை உள்ளடக்கிய மூதூர் கிழக்குப் பிரதேசமும் மட்டக்

களப்பில் கொக்கட்டிச்சோலை, வாகரைப் பிரதேசங்களும், அம்பாறை மாவட்டத்தில் கஞ்சிக்குடிச்சாறு பிரதேசமும் விடுதலைப் புலிகளின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வந்தன. தரைப்படை, கடற்படை, ஆகாயப் படை, ஈருடகப் படை என்பனவும் கட்டியெழுப்பப்பட்டன. யாழ்ப்பாணத்தை கைப்பற்றுவதற்கான படையெழுப்பு மேற்கொள்ளப்பட்டபோதும் இந்தியாவின் தலையீட்டினால் நிறுத்தப்பட்டது.

விடுதலைப் புலிகளின் ஆதிக்கம் வளர்ச்சி பெற்ற நிலையில் தான் 2002ம் ஆண்டு நோர்வேயின் அனுசரணையுடன் இலங்கை அரசிற்கும் விடுதலைப்புலிகளுக்குமிடையே யுத்த நிறுத்த உடன் படிக்கை கைச்சாத்திடப்பட்டு யுத்த நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவும் இலங்கைக்கு வந்தது. தொடர்ந்து தாய்லாந்து, ஓடாக்கியோ, ஓல்லோ என ஆறு சுற்றுப் பேச்சுவார்த்தைகளும் இடம்பெற்றன. சிரான் அமைப்பு, சனாமி பொதுக்கட்டமைப்பு என்பனவும் உருவாக்கப்பட்டன. புலிகளினால் இடைக்கால நிர்வாகக் கோரிக்கை முன்வைக்கப்பட்டது. இவ் முயற்சிகள் எவையும் வெற்றியைத் தரவில்லை. மறுபக்கத்தில் விடுதலைப் புலிகளின் மட்டக்களப்பு பிராந்தியத் தளபதி கருணா இயக்கத்தை விட்டு வெளியேறினார். இது போராட்டத்தை வீழ்ச்சிக்கு கொண்டு வருவதில் பெரும்பங்கு வகித்தது.

2015 ஆம் ஆண்டு விடுதலைப்புலிகள் தேர்தல் பரிஸ்கரிப்பை மேற்கொண்டதால் மகிந்த ராஜபக்ச ஜனாதிபதியாக வெற்றி பெற்றார். இவரது வெற்றி மேற்குலகத்தின் நிகழ்ச்சி நிரலை முழுமையாகக் குழப்பியது அச்சக்திகளும் விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு எதிராகத் திரும்பின. 2006இல் யுத்த நிறுத்தம் முடிவிற்கு வந்தது. போர் மீண்டும் ஆரம்பமாகி மூள்ளிவாய்க்கால் படுகொலையுடன் முடிவடைந்தது. 30 வருடகால ஆயுதப் போராட்டமும் மௌனமாக்கப்பட்டது. போரில் சரணடைந்த போராளிகளும் கொல்லப்பட்டனர்.

தமிழ் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டம் இலங்கை மட்டத்திற்குள் நின்ற போது இலங்கை அரசு மட்டும் எதிரியாக இருந்தது. பிராந்திய மட்டத்திற்கு சென்ற போது இலங்கை அரசும் பிராந்திய வல்லரசும் எதிரிகளாகின. சர்வதேச மட்டத்திற்கு சென்ற போது இலங்கை அரசு,

பிராந்திய வல்லரசு, சர்வதேச வல்லரசுகள் என மூன்று தரப்பும் எதிரிகளாகின. இவ் மூன்று தரப்பும் இணைந்து ஆயுதப் போராட்டத் திணை அழித்தன என்பதே வரலாறு. இந்த ஆயுதப் போராட்டம் மௌனிப்புடன் தமிழர்களது வரலாறு அடுத்த கட்டத்திற்கு சென்றது.

2009 க்கு பின்னர்

2009ம் ஆண்டு மே மாதம் ஆயுதப் போராட்டம் மௌனிக்கப் பட்டதைத் தொடர்ந்து தமிழ் அரசியலில் இரண்டு தெரிவுகள் இருந்தன. ஒன்று இதுவரை காலம் முன்னெடுத்த அரசியலை ஏதாவது ஒரு வழி யில் தொடர்ந்தும் முன் கொண்டு செல்வது. இரண்டாவது இதுவரைகால அரசியலை கைவிட்டு இனக்க அரசியல் என்ற பெயரில் சரணாகதி அரசியலுக்கு செல்வது. சம்பந்தன் தலைமையிலான தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பு இதில் இரண்டாவது வழிமுறையைத் தெரிவ செய்ய கஜேந்திரகுமார் தலைமையிலான தமிழ்த் தேசிய மக்கள் முன்னணி முதலாவது வழிமுறையைத் தேர்ந்தெடுத்தது.

இரண்டாவது வழிமுறையைத் தேர்ந்தெடுத்த தமிழ்த்தேசியக் கூட்டமைப்பு தமிழ் அரசியலிருந்து புலிநீக்கம் செய்தல், தமிழ்த் தேசிய நீக்கம் செய்தல், உட்கட்சிப் போராட்டம் நடாத்தியவர்களை கட்சியிலி ருந்து நீக்குதல், இனக்க அரசியலுக்கு செல்லுதல், எதிர்க்கட்சித் தலைவர் பதவியை பெற்றுக் கொள்ளுதல் என்பவற்றினாடாக தனது அரசியலை முன்னெடுத்துச் சென்றது. தமிழ்த் தேசிய மக்கள் முன்னணி இரு தேசக் கோட்பாடு, இடைக்கால நிர்வாகம், புவிசார் அரசியல் என்பவற்றினாடாக தனது அரசியலை நகர்த்தியது. இந்த முதலாவது போக்கின் இரண்டாவது கட்டத்தை விக்கினேஸ்வரன் முன்னெடுத்து வருகிறார். தமிழ் சிவில் சமூக அமையம், தமிழ் மக்கள் பேரவை, புலம் பெயர் அமைப்புக்கள் என்பன இம் முதலாவது போக்கினை வளர்ப்ப தில் பங்களிப்புச் செலுத்தின.

2015ம் ஆண்டு ஜனாதிபதி தேர்தலில் அமெரிக்கா - இந்தியக் கூட்டின் முயற்சியினால் தமிழ் மக்களின் ஆதரவுடன் மைத்திரி பாலசிறிசேனா ஜனாதிபதியாகப் பொறுப்பேற்றார். மகிந்த ராஜபக்ஸ

வின் சீனச் சார்பு நிலை காரணமாக அமெரிக்கா இந்தியக் கூட்டு இவ் ஆட்சி மாற்றத்தைக் கொண்டு வந்தது. தொடர்ந்து மகிந்த ராஜபக்கூடு மேலெழுக் கூடாது என்பதற்காக 19வது திருத்தம், தேசிய அரசாங்கம் என்பவற்றையும் அறிமுகப்படுத்தியது. தமிழ்த்தேசியக் கூட்டமைப்பின் தலைவர் சம்பந்தன் எதிர்க்கட்சித் தலைவராகவும் பதவியேற்றார். 19வது திருத்தம் இரு தடவைகள் ஜனாதிபதியாக பதவி வகித்தவர் மீள ஒரு தடவை பதவி வகிக்கக் கூடாது என விதித்ததுடன் ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்களையும் குறைத்தது. சுயாதீன் ஆணைக்குமுக்களையும் உருவாக்கியது. தேசிய அரசாங்கம் மகிந்த ராஜபக்கூடு எதிர்க்கட்சித் தலைவராவதையும் தடுத்து நிறுத்தியது. மகிந்தர் அணிக்கு எதிரான ஊழல் வழக்குகளும் தொடுக்கப்பட்டன.

மகிந்த ராஜபக்கூடு இவற்றிற்கு எதிராக மெது மெதுவாக காய் நகர்த்தி முன்னிலைக்கு வந்தார். தனது பிரச்சாரத்திற்கு ஏற்ற இடமாக விகாரையைத் தேர்ந்தெடுத்தார். தன்னுடன் இணைந்து செயற்படக் கூடியவர்களைக் கொண்டு ஒன்றியணத்த எதிர்க்கட்சியை உருவாக்கி னார். கொழும்பை மலைக்க வைக்கும் ஆர்ப்பாட்டங்களை நடாத்தினார். இப்போக்கின் உச்ச நிலையாக 2018ம் ஆண்டு உள்ளுராட்சித் தேர்தலில் பெரு வெற்றியீட்டினார்.

2018 ஆம் ஆண்டு ஜப்பசியில் பிரதமர் - ஜனாதிபதி முரண்பாடு காரணமாக ஆட்சிக்கவிழப்பு இடம் பெற்றது. தேசிய அரசாங்கம் சிதைந் தது. மகிந்தர் பிரதமராக்கப்பட்டார். எனினும் பாராளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மையை நிருபிக்கத் தவறியதால் உயர் நீதிமன்றத் தீர்ப்பின் படி பிரதமர் பதவியைத் துறந்தார். தற்போது ரணில் மீண்டும் பிரத மராகியுள்ளார். மகிந்தர் எதிர்க்கட்சித் தலைவராகியுள்ளார். ரணில் பெரும்பான்மையைக் காட்டுவதற்கு தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பு ஆதரவளித்துள்ளது. தமிழ் அரசியலில் தமிழ்த்தேசியக் கூட்டமைப்பின் நிலைப்பாடு சரியா, பிழையா என்பது பற்றிய விவாதங்கள் காரசாரமாக இடம் பெறுகின்றன.

2019 ஆம் ஆண்டு தேர்தல் ஆண்டாகவே இருக்கப் போகிறது. தமிழ் அரசியலிலும் இத்தேர்தல் பெரும் போட்டிக்களமாகவே இருக்கும்.